

[Kaj Poulsen]

for det generer ikke det erhvervsliv, som ministeren først og fremmest tager hensyn til.

Udgangspunktet for arbejdsmiljøet må være, at de mennesker, der arbejder i arbejdsmiljøet, har så sundt et miljø som muligt, men når en civilingeniør ansat i det offentlige, på en bedriftsundhedstjeneste, igennem forsøg har påvist, at det er muligt at administrere en hygiejnisk grænseværdi med de i dag kendte og billigste målemetoder, så fejler ministeren det til side og siger, det er noget, hr. Kaj Poulsen har læst i et tilfældigt blad et eller andet sted. Det er veldokumenteret i et fagblad. Hvad andet vil ministeren?

Ministerens vil vikle sig ind i tekniske, videnskabelige tåger, som hans videnskabsmænd har fået besked på at udvikle, således at man ikke kan pålægge erhvervslivet strammere regler; det er det, det drejer sig om. Pyt med, hvad der sker i dagligdagen, det ser ministeren ikke på. Ministeren er ligeglad med, at man administrerer tekniske hygiejniske grænseværdier på en tiendedel af det, vi kræver. Ministeren er ligeglad. Det skal bare være, som ministeren nu har bestemt, og så skal erhvervslivet kunne leve godt og flot og tjene mange penge på det, uanset hvor mange kræfttilfælde, uanset hvor mange lig der skal på bordet, som det er fremgået af debatten i dag.

Jeg synes, det er forstemmende, og jeg synes netop, at ministerens reaktion på Folketingets behandling klart beviser, at det er nødvendigt, at Folketinget tager fat for at få pålagt ministeren nogle retningslinjer, således at der kan blive taget hensyn til medarbejderne i industrien, og ikke alt muligt andet gøgl. Det er ikke det, arbejdsmiljøloven skal bruges til.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg vil godt spørge hr. Estrup, om dagsordenen fra de Radikale skal forstås således, at de Radikale vil være med til at lovgive på området på et eller andet tidspunkt, således at alle kommer med, i tilfælde af at der er nogle automobilfirmaer, der f.eks. ikke vil forske i asbestfrie bremser.

I øvrigt vil jeg gerne sige om hr. Estrups dagsorden, at det er rigtigt, som der står i starten, at der i Danmark er sket væsentlige fremskridt i bestræbelserne for at realisere et asbestfrit arbejdsmiljø. Det kan vi kun være

enige i. Men når vi stemmer for den socialdemokratiske dagsorden og vil undlade at stemme til den radikale, er det, fordi vi mener, der er nogle præciseringer i Socialdemokratiets dagsordensforslag, som der er behov for.

Uden at jeg skal gå ned i alt det tekniske – det har jeg været inde på før – vil jeg gerne sige til arbejdsministeren, at ministeren jo tilsyneladende altid – sådan virker det i hvert fald – er den, der gør det rigtige og altid er den saglige, og de, der retter kritik mod ministeren, er sådan nogle, der er utroværdige på en eller anden måde; det er den opfattelse, man får efter de debatter, vi har haft.

Ministerens føler tilsyneladende heller ikke, at man skal blande sig i nogle ting, det er i hvert fald ikke velanset, og ministeren siger: tilfældige eksperter og tilfældige artikler, og hvad ved jeg, fordi nogle af os bruger nogle artikler som baggrund. Ja, selvfølgelig gør vi det. Vi læser jo også aviser, som ministeren selv var inde på.

Ministerens startede, første gang han havde ordet, med at sige noget om, at de ting, der nu blev pålagt fra Socialdemokratiets side, skete i forvejen, og i næste omgang blev det så til, at Socialdemokratiet ville lave en hovesapolitik. Nu skal jeg ikke forsvare Socialdemokratiet, det kan de selv gøre, men de to udtalelser er altså lidt i modstrid med hinanden.

Ministerens glemmer også totalt, at når disse ting bliver rejst, er det på baggrund af, at der er nogle arbejdere, der har fået ganske mange skadelige påvirkninger. Det drejer sig ikke bare om bildrab på vejene her og nu, det drejer sig også om forhold, der ligger tilbage i tiden.

Og uden at blive for teknisk igen, er der altså sket ulykker med ventiler mange steder, både med og uden asbest i ventilerne. Det er ikke den eneste gang, det er sket. Det sker ret tit, i hvert fald til søs.

Estrup (RV):

Hr. Tommy Dinesen stillede mig et spørgsmål vedrørende fortolkningen af min dagsorden. Det var spørgsmålet om firmaer, der ikke ønskede at forske i erstatningsprodukter, og om vi i så fald ville være med til at gribe ind og, forstod jeg nærmest, påbyde